Torvald.

Fortælling
af
Hans Rasmussen Egebjerg.

(Fortsat.)

fine Breve til Marie havde han flere Gange paa en fin Maade spurgt om hende, men aldrig faaet Svar, enten hun saa ikke kunde ikke vilde forstaa ham.

en paa Efteraaret var han i Lysinge Maries og Frands' Bryllyp. Han de da ikke længer udholde det, men gte Marie ligefrem, hvordan Emmy slund havde det.

Jeg ved det ikke," lød Svaret, „har ikke hørt, hvordan det gik hendes der i Sommer?"

Nej."

Ja, det var en sørgelig Historie; han od sig paa vidtløftige Spekulationer, gik galt for ham, og saa fandt man en Dag død, han havde en Kugle nem Hovedet og en afskudt Revolver ved Siden af ham. Det blev kaldt Baadeslud, men det var der ingen, troede."

Den arme Søster, hvad blev der dog hende? Han var jo hendes eneste der?"

Ja, han var hendes eneste Slægt. Saa snart han var jordet, rejste bort, ingen ved hvorhen, thi vi har hørt noget fra hende siden."

et var ingen trøstelig Besked; den ige Uvished om hendes Skjæbne lagde tyngende over hans Sind, knugede stedse haardere og haardere. Og dette, at han aldrig havde en eneste, rigtig kunde tale ud for, ingen, som de hjælpe ham til Rette. Jo En var og til hende tyede han, da Byrden dst blev ham for tung. Han havde Gang havt en Hemmelighed overfor Moder; den Gang havde han lovet, skulde blive den sidste, og for hende han nu sin Trængsel frem.

et gik, som han ventede, hans Mo- blev meget nedslaaet ved at høre hans tælling.

Hvorfor vil Du dog altid gaa efter afstikkende, Torvald?" sagde hun, der ikke kjønne, dygtige og ordentlige er nok her omkring? Hvorfor saa og øde Din Ungdom med et uopnaae- Haab om en forviltret Kjøbstaddame, hvem Du ikke ve'd andet, end at hun spillet Komedie."

Jo, Moder, jeg er vis paa, hun er del og dyb Natur, og saa meget er at aldrig vil jeg komme til at elske n som hende."

Det har Du sagt en Gang før, Tor- ."

Ja, da var jeg en Dreng, men dette ngt, langt anderledes."

Ja, Du har altid villet gaa Dine Veje. Jeg kan ikke gjøre andet for , min Dreng, end bede Vorherre ve Dig til at glemme dette, for jeg aldrig, det vil føre til Lykke, selv Du en Gang skulde faa hende. Saa et er vist, at Din Fader aldrig giver Minde til det."

Jeg tror, Fader er for god til at ville sig imod, at jeg valgte en fattig e."

Ja, en fattig Pige; der er ingen af der spørger om hun er rig eller fat- naar hun kun passer i vore Forhold. Du ve'd, Din Fader har altid holdt aa det jevne, og aldrig tror jeg, han e finde sig i at have en Kjøbstaddame vigerdatter."

Ja, I kan vist ogsaa være ganske e, Moder, maaske er hun rejst til rika, saa vi aldrig mødes mere, og om vi skulde det, saa har jeg jo ikke ste Anledning til at tro, at hun e huske mere paa mig."

Ja, men kan Du saa gjøre bedre end me hende; Du kan tro, det er ikke t end en øjeblikkelig Opbrusning. igner mig, Torvald, jeg var akkurat som Du, men jeg ventede, og saa Vorherre mig alligevel den rette, den e af dem alle."

Ja, kunde jeg bare glemme hende, er. Jeg vil prøve paa det."

g han prøvede paa det, men bestan- ukkede Minderne fra det korte Sam- op, det ene lysere end det andet, og kte fornyet Haab i hans Barm; „vi vi maa mødes en Gang, og faar r og Moder hende først at kjende, kal de nok give mig deres Velsig- ". Saaledes klang det i ham; men n randt, og endnu intet nyt, han virkelig nær ved at opgive den sidste Stump af sit fantastiske Haab.

a kom et nyt Skuespillerselskab til n. Torvald stod en Dag paa et Gade- ne og læste Programmet for Aften- tillingen, da standsede han pludselig et Navn; han studsede, læste det om , jo, der kunde ikke staa andet end ken Karlslund". Skulde det være e; nej, det kunde jo lige saa godt en anden, men Vished maatte han have; han gik straks hen og kjøbte en Billet, og om Aftenen sad han i Parketet og ventede med stigende Spænding paa det Øjeblik, da Tæppet skulde gaa op. Endelig kom Tiden, Tæppet gled op, hele Scenen vrimlede af Skuespillerinder, glimrende og skjønne saa' de alle ud, hans Øjne løb fra den ene til den anden, men hun var der ikke. Tæppet faldt, og gik op for anden Akt. Endnu var hun der ikke. Det maa være en af de andre, der bærer det Navn, tænkte han, men i det samme kom et Par frem mellem Træerne i Baggrunden, en slank, bleg Mand og en ung Pige. En underlig Følelse gjennembævede Torvald, det var hende, som han første Gang havde seet hende, nej smukkere end nogensinde før. Fra nu af havde han kun Øjnene hos hende, han nød den klare Stemmes fortryllende Klang, og det var som han vaagnede af en Drøm, da Tæppet faldt sidste Gang.

Men hvorfor laa Torvald den Nat søvnløs paa sit Leje? Hvorfor var alle hans Tanker samlet i en forvirret, dump Smerte? Han havde jo dog denne Aften seet det Ønske opfyldt, der i et helt Aar havde været hans første Tanke om Morgenen og den sidste om Aftenen. Han havde jo seet hende, hørt hende tale og synge; ja han havde gjenseet hende, men saaledes — aa, det var bedre, om han aldrig mere havde seet hende. Nu var det forbi, uigjenkaldelig forbi; det svage Haab, der hidtil havde baaret ham frem, var bristet; han havde været saa nær ved, og havde dog følt sig fjernere end nogensinde. Skuespillerinde — Skuespillerinde — atter og atter gjentog han Ordet, det Ord, der havde givet hans Livshaab det sidste Grundskud. „Nej, nu vil jeg glemme hend, glemme det hele, aldrig se hende mere, jeg vil, jeg vil," sagde han hver Morgen til sig selv, og saa gik han dog hver Aften hen i Theatret bare for at se paa hendes spillende Øjne og høre den kvidrende Stemme.

Saadan gik det i fjorten Dage og fjorten Aftener. Han kunde tit nok fortælle sig selv: det er umuligt, en Bondekarl og en Skuespillerinde, det er jo umuligt, og selv om det umulige blev muligt, da vilde hans Forældres Forbandelse ramme ham. De kunde maaske finde sig i at modtage Fallentens Datter, Selvmorderens Søster, den kjøbstadklædte, forfinede Dame, men en Skuespillerinde — nej, det er umuligt! Og dog formede hans Ønsker sig hver Dag stærkere om et eneste: en brændende Attraa efter blot en eneste Gang endnu at faa talt med hende. Men ogsaa det var jo umuligt.

Den sidste Forestillingsdag kom, næste Dag skulde Selskabet rejse vide. De vilde spille „Ridderen af Randers Bro" til Afsked, det havde ifjor trukket fuldt Hus en hel Maaned i Træk, og nu vilde Direktøren give det som Afskedsforestilling.

Det var om Formiddagen, efter endt Parade, at Torvald sad ene paa Brandstuen i Kasernen, da en lille spinkel Fyr med røde Bakkenbarter og lange Marelokker traadte ind. Det var Theatrets Regissør, der var sendt ud for at hverve Statister til Aftenforestillingen og nu først henvendte sig til Korporalskolens Elever. Han havde truffet den rette, Torvald greb med begge Hænder Tilbudet, der næsten syntes ham et Vink fra oven.

Om Aftenen stod han klædt i Panser og Plade mellem Niels Ebbesens øvrige tapre Krigere. Saa kom den skjønne Agnethe ind, det var Emmy, der spillede denne Rolle, hun gik hen og hilste paa de jernklædte Svende, men hvad gik der af hende, idet hun standsede udfor en af dem, blev hun pludselig blussende rød, i næste Øjeblik bleg og traadte et Skridt tilbage. Men hurtig gik det over, hun fik sin naturlige Farve paany og rakte Svenden sin Haand med et hjærteligt: „Nej, er De her?" Dog der var ikke Tid til lang Snak; hun gik videre, men sagde i Forbigaaende sagte til ham: „Vi tales ved, naar Stykket er forbi."

Aldrig havde en Aften forekommet ham saa lang, men endelig var den da forbi; hans Kammerater havde forladt Theatret, han stod endnu ude i Gangen.

Da kom hun, hun rakte ham Haanden igjen og sagde:

„Nu kan jeg da hilse ordentligt paa Dem, Tak for sidst! Naa, hvordan har De havt det, siden vi optraadte paa Lysinge Theater."

Han stod rødmende og forlegen.

„Ja, De havde vel neppe ventet at træffe mig her?" sagde hun.

„Nej, det havde jeg ikke," svarede han, „jeg troede heller ikke, De kunde have kjendt mig."

„Jo, skulde jeg ikke kjende min gamle Elsker," sagde hun muntert, „ja, siden den Tid har jeg havt mange, men det er det samme, det har aldrig gaaet bedre end den Aften nede i Lysinge."

„Ja, dette er jo dog meget mere störstilet i alle Maader."

„Ja, det er det jo, men der var en Frisk hed og et Liv over vor Dilettantkomedie derhjemme, som vi aldrig faar her. Vi kan gjøre det mere kunstigt her, eller kunstnerisk, om man vil, men i Lyst dertil kan vi ikke maale os med Dilettanterne."

„Har De da ikke Lyst til det?" spurgte han.

„Aa jo; men det var ikke det afgjørende; og da min Broder døde, saa vidste jeg ikke rigtig, hvor jeg skulde gjøre af mig selv, og saa kom jeg hertil."

„Og De befinder Dem godt her."

„Ja, det er et rask t Liv, kan De tro."

„Men er Omgivelserne ikke flibrige?"

„Jeg forstaar Dem; men det siges der jo om alle Skuespilselskaber, og noget er der ogsaa i det, men her er da ingen Ting i Vejen, naar vi selv vil undgaa det. Men jeg har ikke Tid at vente længere; det er Skade, jeg ikke kom til at tale med Dem noget før, vi skal nemlig til Jylland i Morgen. Det kunde have moret mig at høre lidt ude fra Landet og faa Erindringen frisket op om gode, gamle Dage"

„Jeg havde selv Lyst til det, men jeg turde ikke."

„Naa, det kan nok være, at det er nogle tapre Soldater, Hans Majestæt holder; de er bange for en stakkels lille Pige," sagde hun og lo, saa det klang. „Hør," tilføjede hun efter et lille Ophold, „naar De en Gang bliver færdig med det Soldatervæsen, saa skulde De tage med os. De egner Dem fortræffeligt for Scenen. Aa, det skulde more mig at komme til at spille sammen med Dem en Gang igjen. De kan jo tænke over det."

„Godnat!" afbrød hun pludselig og rakte ham Haanden, og det forekom ham, som han atter saa en Taare glimte i de mørke Øjne, men før han fik tænkt sig om, var hun borte, og han gik hjemefter.

„En forunderlig Pige" tænkte han, „saa lystig og overfladisk," og dog forekom det ham, som hun vilde skjule et indre Savn med den ydre Munterhed. „Tage med os," havde hun sagt, og der aabnede sig et straalende Perspektiv for hans Tanker. De skulde drage sammen fra By til By, fra Scene til Scene, bestandig staaende i Lyset af hundrede Lamper under Mængdens henrykte Bifald. Det havde været hans Barndoms Drøm; og nu tilmed ved hendes Side. Svimlende, dragende Magt! Var det da derigjennem, han skulde naa det højeste, som Gud kunde give et Menneske at blive? Og hans gamle Forældre, hvad vilde de sige? Hans Barndomsvenner og alle de, som hidtil havde baaret ham frem? Alle dem maatte han skilles fra! O, nej, nej! Tankerne vekslede i susende Forvirring, indtil han endelig fandt Hvile i et inderligt: „Herre, min Gud! klar Du alt for mig paa bedste Maade!"

Sommeren gled i ensformig militær Kjedelighed; da Efteraaret kom, var Torvald ikke i Tvivl om, hvad han skulde. Altid at blive militær og gaa frem ad den Bane, havde jo tidligere været hans Fremtidsmaal, men efter at han var bleven kjendt paa nært Hold med Militærlivet, blev det ham snart klart, at hvor end hans Fremtidsveje skulde gaa, der vilde han ikke være. Og hjemme fra hans Moder kom det ene Brev mere indtrænzende end det andet. Disse Breve viste ham, at han havde en Gjerning at gjøre i Hjemmet, og den vilde han ikke svigte. Hans Fremtid var dermed foreløbig afgjort.

Det sidste Brev sluttede saaledes:

„Jeg kan ikke sige Dig, hver jeg glæder mig til den Tid, da Du kan komme hjem hos os og blive for bestandig. Det er jo snart saa længe siden vi rigtig havde Dig. Men jeg venter nu ogsaa, at Du vil blive hjemme og hjælpe os to gamle; det glæder mig usigeligt at se i Dine sidste Breve, at Du har opgivet Militærstanden, som før har draget Dig stærkest. Men det vilde ogsaa være Synd imod Din Fader, om Du nu lod ham gaa ene om Arbejdet her; jeg kan først i den senere Tid rigtig indse, hvordan Aarene tager paa ham, han er syg og træt nu for det meste. Og Du ved jo dog, at det ikke er for sig selv, han har arbejdet, men kun for at skabe Eder en lykkelig Fremtid. Og Du er nu den eneste, vi har at stole paa. Din Broders Ben er ikke kommet sig endnu, siden han kom forkert afsted i Sommer; Doktoren siger, at det bliver aldrig stærkt mere. Din Søster fortæller Dig vel selv, at hun for faa Dage siden har forlovet sig med Andenlæreren paa Lysinge Højskole, saa hende beholder vi vel heller ikke ret længe. Vi har altsaa kun Dig tilbage, men naar vi kun maa beholde Dig, er vi ogsaa godt tilfredse.

Din Moder."

* * *

Det var en smuk Efteraarsdag, Torvald kom hjem. Et Stykke udenfor Gaarden mødte han sin Fader, der ikke havde kunnet vente til han kom. Og da nu Faderen rakte ham sin Haand, medens Glædestaarerne perlede i hans Øjne, da steg en underlig Følelse op i Torvald. Han saa for første Gang, at hans Fader var blevet gammel, og i samme Nu rullede et Billede op for ham i denne stille, ordknappe Mand, der i et helt Liv havde arbejdet og kæmpet, forsaget og givet Afkald, bare for at skabe sine Børn en lykkelig Fremtid; skulde det ikke være den bedste Gjerning, om Sønnen nu kunde bidrage lidt til at sprede Lys over hans Livs Aften. Maaske var Gjerningen knap saa glimrende, som han havde tænkt sig, men ikke derfor mindre rig paa Velsignelse.

Han tog derfor fat hjemme, og det kjendtes snart, at der var kommen et Par unge Arme til. Imellem dukkede vel Mindet om den unge Pige, som han kun havde mødt paa Scenen, frem og lagde lidt tungsindigt over hans Færd, men han havde sat sig for, at han aldrig mere vilde lade sig beherske af det umulige Haab, som dog aldrig kunde naaes, og ikke en Gang opfyldt kunde bringe Lykke. Naar disse Tanker steg frem i ham, tog han fat med dobbelt Iver, gjemte og glemte den igjen under Arbejdets Travlhed. Ja, han arbejdede ikke blot hjemme, men i Skytteforeningen, i Skolen og andet Sted tog han fat med en Kraft og et Liv, som man aldrig havde kjendt Mage til i Sangerup. Man saa' i Førstningen lidt skjævt til ham, kaldte ham forfinet og indbildsk, men efterhaanden fluttede flere og flere blandt de unge sig sammen om ham. Den friske Kraft, han havde hentet i de fremmede Kredse, ryddede lidt efter lidt op i det gamle, selvgode og selvglade i den hjemlige By, saa der fødtes et hidtil ukjendt Liv. Han havde dog ogsaa Modstandere, særligt blandt de gamle, og haardest og stærkest iblandt den lille Flok udvalgte, der hidtil næsten enevældigt havde beherske t Ungdomskredsen.

Straks efter Jul blev hans Søster gift og rejste bort. Efter den Tid begyndte hans Moder hyppigt at tale om, at ogsaa hun blev gammel og længtes efter Medhjælp. Hun lod ham flere Gange tydelig forstaa, at den Dag, han vilde føre en ung flink Kone ind paa Gaarden, vilde gamle Margrete med Glæde overlade hende Styret. Hun pegede dog aldrig paa nogen bestemt, og Torvald spillede den dumme overfor alle Hentydninger.

„Har Du endnu hende i Tankerne?" spurgte Moderen ham en Aften, da han sad ved Bordet med Hovedet begravet i Hænderne uden at tage sig noget for.

„Hvem, Moder?" spurgte han og saa op.

„Hende, Du talte om en Gang, Kjøbmandens Søster fra Rønnested."

Hun havde virkelig i dette Øjeblik været i hans Tanker: Moderen havde netop forstyrret en af de Mindets Stunder, som hun nu sjældnere havde. Han taug stille til Spørgsmaalet; tale kunde han ikke, og lyve overfor sin Moder endnu mindre.

„Du skulde virkelig opgive det, Torvald," sagde hun alvorligt, „Du ve'd jo dog, at det aldrig fører til noget.

„Ja, jeg har ogsaa opgivet det, Moder, saa godt jeg kunde," føjede han sagtere til, „jeg haaber, det skal lykkes mig at overvinde det for bestandigt." Dermed afbrød han Samtalen og gik ud.

* * *

Vinteren svandt og Sommeren med. Næste Vinter traf Torvald i fuld Aktivitet; det gjaldt om intet mindre end at sætte hele den lille fromme By paa den anden Ende ved at spille Dilettantkomedie i Skolen. Og hvor stor end Forargelsen var blandt de ældre, kronedes dog Torvalds Bestræbelser med Held, og aldrig havde der i Sangerup lydt saa ungdomsfrisk en Latter, som den Aften, da det store Slag blev slaaet, og Komedien blev spillet.

Torvald var i en underlig Stemning, da han kom hjem efter Forestillingen. Just denne Aften havde, stærkere end før, vakt Mindet om hin Aften, da han første Gang mødtes med hende. Det var de samme Ord, han i Aften havde sagt, som den Gang; det var jo Ordene, som Digteren havde lagt dem tilrette, og dog kunde han aldrig sige dem mere som hin Gang, da de blev levende for ham. Hvor var hun nu? Flakkede hun endnu om fra By til By, beundret og fejret, tindrende som en Stjerne overfor Mængden, medens Lyset maaske var udbrændt i hendes eget Indre?

De tunge Tanker, som Mindet vakte, blev denne Gang mere end et flygtigt Øjebliksglimt; han evnede ikke nu som ellers at feje dem paa Døren med rastløst Arbejde.

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson Assist. Kass.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udføres.
Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGÖR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATNIOAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Beksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG
Dannebrog, Nebraska.

Udfører almindelig Bankforretning.
Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasserring, hvilket besørges mod rimelig Vederlag.
Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Beksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank,
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Beksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og byttes
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg.
Penge tillaans til laveste Renter.
Ansögning kan gjøres ved Fred. Olsen, Rysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er udbannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er den eneste skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kroniske og private Sygdomme til specielt Fag, og er i stand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres eget Sprog.
Dueelig Behandling, Ubrødelig Tavshed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.

Kvindessygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter og hvilkensomhelst Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, saasom Stappelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, usikket til Forretning, unaturlige Udtömmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg, smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Tavshed ved sikre og ufeilbarlige Midler, ufiendte af andre herværende Læger. Undgaa overflødige Kostpenge med deres Dampskibe og Strikser, som kun er Bedragerd og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og benvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligt forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres
Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.